

24. neděle v mezidobí B

*Když se víra neprojevuje skutky,
je sama o sobě mrtvá. (Jak 2,17)*

První čtení

Izaiáš 50,5-9a

Pán, Hospodin, mi otevřel ucho a já se nezdráhal, necouvl nazpět. Svá záda jsem vydal těm, kteří mě bili, své líce těm, kteří rvali můj vous. Svou tvář jsem neskryl před hanou a slinou. Pán, Hospodin, mi však pomáhá, proto nejsem potupen. Proto dávám své tváři ztvrdnout v křemen a vím, že nebudu zahanben. Blízko je můj obhájce! Kdo se chce se mnou přít? Postavme se spolu! Kdo je mým protivníkem? Ať přistoupí ke mně! Hle – Pán, Hospodin mi pomáhá! Kdo mě odsoudí?

Druhé čtení

Jakub 2,14-18

Co to pomůže, moji bratři a sestry, říká-li někdo, že má víru, ale nemá skutky? Může ho taková víra spasit? Když bratr nebo sestra nebudou mít do čeho se obléci a budou mít nedostatek denní obživy, a někdo z vás jim řekne: "Tak s Pánem Bohem! Zahřejte se a najezte se" – ale nedáte jim, co potřebují pro své tělo, co je (jim) to platné? Stejně tak je tomu i s vírou: když se neprojevuje skutky, je sama o sobě mrtvá. Ale někdo by mohl říci: "Ty máš víru a já mám skutky. Ukaž mi tu svou víru, která je beze skutků! Já ti však ze svých skutků mohu dokázat svou víru."

Evangelium

Marek 8,27-35

Ježíš vyšel se svými učedníky do vesnic u Césareje Filipovy. Cestou se ptal svých učedníků: "Za koho mě lidé pokládají?" Řekli mu: "Za Jana Křtitele, jiní za Eliáše, jiní za jednoho z proroků." Zeptal se jich: "A za koho mě pokládáte vy?" Petr mu odpověděl: "Ty jsi Mesiáš!" Tu je přísně napomenul, aby to o něm nikomu neříkali. Potom je začal poučovat, že Syn člověka bude muset mnoho trpět, že bude zavržen od starších, velekněží a učitelů Zákona, že bude zabit, ale po třech dnech že vstane z mrtvých. A mluvil o tom otevřeně. Petr si ho vzal stranou a začal mu to rozmlouvat. On se však obrátil, pohleděl na učedníky a pokáral Petra: "Jdi mi z očí, satane! Neboť

nemáš na mysli věci božské, ale lidské." (Ježíš) si zavolal lidi i své učedníky a řekl jim: "Kdo chce jít za mnou, ať zapře sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě. Neboť kdo by chtěl svůj život zachránit, ztratí ho, kdo však svůj život pro mě a pro evangelium ztratí, zachrání si ho."

K zamyšlení

"Za koho mne lidé pokládají? Čeho si na mne všímají? Jak vnímají mé vystupování, můj projev, mé činy? Jak vnímají mou osobu a mé poslání?" Tyto otázky padnou ve chvíli, kdy se Ježíš táže svých učedníků.

Dnešní evangelium si pokládá otázku, která se dotýká podstaty křesťanské existence: Kdo je Ježíš Kristus? Od dob Ježíše si každý nanovo tuto otázku pokládá. Odpovědi jsou různé. Kdo je Ježíš? – syn tesaře. Svůdce. Bojovník. Posedlý. Prorok. Mesiáš. – Ano, Mesiáš, ale není to žádný politický zachránce a osvoboditel. Nenechá se vtěsnat do lidských ideologií. Jeho cesta vede ke kříži a skrze kříž k zmrtvýchvstání. Existuje mnoho (falešných) možností, jak můžeme Ježíše povrchně hodnotit. Vyzdvihování Ježíše jako superstar, přirovnáváním ho k někomu jako byl Gandhi, Martin Luther King nebo k nějakému marxistovi by dnes odpovídalo představám jeho současníků a nevyžadovalo by od nás mnoho konsekvencí. To by bylo jakési shrnutí vnějších poznatků o Ježíšovi. Poznatků o tom, "co se o Ježíši říká", které ale nikdy nemůže nahradit osobní rozhodnutí se pro Ježíše. Pokud se o něm skutečně něco chceme dozvědět a zakusit, musíme si položit zcela osobní otázku: "A ty, za koho mne pokládáš?"

Za koho pokládám Ježíš? A jaké důsledky vyplývají z mé odpovědi?

Důsledky mé upřímné odpovědi jsou zdůrazněné v obsahu dnešního čtení. Po upřímné Petrově odpovědi následují zvěstování Ježíšova utrpení a výzva následovat ho v utrpení a ve smrti.

Ne, že by bylo utrpení samo o sobě smysluplné. V minulosti byl přístup Církve v tomto směru často nepatřičný. Mesiášské vyznání a současné odmítnutí Petra zdůrazňují: Ježíš není žádný původní král a národní osvoboditel a my zde na zemi nemůžeme očekávat definitivní ráj! Následování kříže znamená, že – ve vzájemnosti s ukřižovaným – budeme nést kříž a utrpení každého dne (které tu je a nepotřebujeme vyhledávat něco extra navíc!) a současně niterně budeme spoluúčastní na utrpení a bídách ostatních. (Sym-pathia znamená v doslovném překladu Spolu-utrpení!). Kdo se hlásí ke Kristu, přijímá jeho cestu utrpení a smrti; utrpení a smrt jsou pro věřící také neodvratitelné, ale za tím se skrývá nezničitelný život v plnosti.

Ježíš velkou míru povzbuzuje lidi – tehdy i nyní. Lidé mají vůči němu určitá očekávání, která nemůže naplnit. Také naše cesta víry je cestou nesplněných očekávání a různých rozčarování, když se Kristus projeví jako "někdo úplně jiný". Každé zklamání však zároveň přináší příležitost nového pohledu a zkušenosti. Této zkušenosti si můžeme všimnout na proměně naší víry od dětství po dospělost. Během života se stáváme opatrnější a věcnější. Ne každá modlitba je ihned vyslyšena, a pokud ano, tak ne v té podobě, jak jsme si vše představovali. Příběh naší víry – pokud to připustíme – bude po zbytek našeho života v pohybu, náš obraz Krista se bude vždy měnit. Naše perspektiva, abychom pochopili význam celého Krista, je velmi ohraničená. Poznáme jí až na konci všech věků.